

„DAISY A KAPELA SI ZÍSKALY MOJE SRDCE –
A ROZHODNĚ SI ZÍSKAJÍ I TO VAŠE.“

- Reese Witherspoon

*Daisy
Jones
& The
Six*

TAYLOR
JENKINS
REID

„Taylor Jenkins Reid napsala stylový a strhující, místy sentimentální román, zasazený do prostředí stadionů, nahrávacích studií a vil s bazény konce sedmdesátých let v Los Angeles... jednoznačně její nejpropracovanější a nejambicióznější kniha. A právě to je nejpřekvapivější poselství Daisy Jones & The Six – milovat rock'n'roll sedmdesátých let bez výčitek, bez cynismu, ve zvonících s tím vším kolem.“

– New York Times Book Review

„Detailní vhled do světa nejlepší kapely, o které jste nikdy neslyšeli.“

– Marie Claire

„Divoká jízda od začátku do konce.“

– HelloGiggles

„Desítky let po náhlém rozpadu vzpomíná kapela na svou cestu ke slávě v sedmdesátých letech – a na to, co se pokazilo. Reid napsala fiktivní výpověď, která vás dostane.“

– Us Weekly

„Tento snový román sleduje vzestup a pád ikonické kapely v čele s tajemnou Daisy a je plný a) sexu, b) drog, c) rock'n'rollu a d) postav, které si budete přát vytáhnout z knihy do vlastního života.“

– Cosmopolitan

„Zákulisní intriky jsou motorem Daisy Jones & The Six, je to oslava amerického mýtotvorného ducha. Enigmatická Daisy má namířeno ke slávě – a pravděpodobně přežije i samotné stránky knihy.“

– Vogue

TAYLOR JENKINS REID

DAISY
JONES
& THE SIX

Přeložil Ondřej Sobotka

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © 2019 by Rabbit Reid, Inc.

Published in the United States by Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York. Ballantine and the House colophon are registered trademarks of Penguin Random House LLC.

Translation © Ondřej Sobotka, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-247-9506-5 (ePub)

ISBN 978-80-247-9505-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-949-2 (print)

*Tento příběh upřímné lásky,
pokud je taková věc vůbec možná,
věnuji Bernardovi a Sally Hanesovým.*

POZNÁMKA AUTORKY

Záměrem této knihy bylo vylíčit, jak se v sedmdesátých letech proslavila rocková skupina Daisy Jones & The Six, a odhalit, co vedlo k jejímu nechvalně známému a náhlému rozpadu uprostřed turné v Chicagu 12. července 1979.

V průběhu posledních osmi let jsem pořizovala rozhovory s jednotlivými dlouholetými členy skupiny i s těmi, kteří v ní byli jen krátce, s jejich rodinnými příslušníky, přáteli a významnými zástupci hudebního průmyslu, kteří se kdysi v blízkosti kapely pohybovali. Následující záznam jejich vzpomínek byl sestaven na základě těchto rozmluv, případně e-mailů, zápisků a písňových textů. (Veškeré texty z alba *Aurora* naleznete v závěru knihy.)

Přestože jsem se snažila o co nejnestrannější pohled, ukázalo se, že to není zcela možné. Některé zúčastněné osoby se nepodařilo dohledat, ne všichni byli stejně vstřícní a někteří již bohužel nejsou mezi námi.

Členové skupiny se v této knize vůbec poprvé, a také naposledy, vyjádřili každý sám za sebe ke společné minulosti. Je však třeba upozornit, že u některých událostí se jednotlivé výpovědi mohou vzájemně v menší i větší míře rozcházet.

Pravda, k níž se nikdo nehlásí, většinou leží někde uprostřed.

**DAISY
JONES**
GROUPE

1965–1972

Daisy Jones se narodila v roce 1951 a vyrůstala v Los Angeles ve čtvrti Hollywood Hills. Mladá dívka, jejímiž rodiči byli známý anglický malíř Frank Jones a francouzská modelka Jeanne LeFevre, na sebe upozornila poprvé ještě jako nezletilá koncem šedesátých let v klubech na Sunset Strip Boulevardu.

ELAINE CHANG (autorka životopisu *Daisy Jones: Wild Flower*):

Řeknu vám, co bylo na Daisy Jones tak pozoruhodné, ještě než se stala tou slavnou Daisy Jones.

Představte si krásnou holku z bohaté bělošské rodiny, která vyrůstala v L. A. Už jako dítě byla krásná – měla nádherné velké oči, tmavé, kobaltově modré barvy. V osmdesátých letech prý jedna firma dokonce vyráběla čočky v odstínu Daisy Blue! Daisy měla bujně vlnité vlasy měděné barvy, které... zabíraly spoustu místa. Její lícní kosti byly tak výrazné, až by se řeklo, že je má oteklé. A k tomu všemu úžasný hlas, o který se nijak nestarala, nikdy nebrala lekce zpěvu. Od narození měla peněz, kolik si jen lze přát, a kolem sebe všechno, na co si vzpomněla – umělce, drogy, kluby – všechno na dosah ruky.

Jenomže byla sama. Neměla v Los Angeles sourozence ani příbuzné. Oba rodiče byli tak ponořeni do vlastního světa, že je její existence vůbec nezajímala. Zato ji klidně nechávali pózovat svým uměleckým přátelům. Proto se taky dochovalo z Daisyina dětství tolik jejích portrétů a fotografií – všichni umělci, kteří

k Jonesovým zavítali, ji chtěli zvěčnit, jen co uviděli, jak je krásná. Je však příznačné, že neexistuje žádný Daisyin portrét od jejího otce Franka Jonese. Ten si tak hleděl mužských aktů, které maloval, že mu na vlastní dceru už nezbyl čas. Daisy nakonec strávila celé dětství v podstatě v osamění.

Přítom Daisy byla přátelské a milé dítě – často si nechávala stříhat vlasy jen proto, že měla ráda svoji kadeřnici, chodila po sousedech, aby ji nechali venčit psy, a dokonce se vypráví, že chtěla upéct pošťákovi k narozeninám dort. Jednoduše řečeno, Daisy zoufale hledala přátele. Jenže nikoho v jejím okolí nezajímalo, jaká skutečně je, a už vůbec to nezajímalo její rodiče. Velice tím trpěla. Ale i proto z ní nakonec vyrostla skutečná hvězda.

Všichni milují krásné, ale trpící lidi. A těžko by se našel někdo, kdo by trpěl očividněji než Daisy Jones, a přitom byl v klasickém slova smyslu krásnější než ona.

Není divu, že začala hledat sama sebe v klubech na Sunset Strip Boulevardu. V tom okouzlujícím, ale pochybném prostředí.

DAISY JONES (zpěvačka ze skupiny Daisy Jones & The Six): Na Sunset Strip jsem to měla z domu pěšky jen kousek. Bylo mi asi čtrnáct, sedět doma mě nebavilo, potřebovala jsem si najít nějakou zábavu. Na to, aby mě pustili do některého z barů, jsem sice ještě byla mladá, ale šla jsem tam i tak.

Vzpomínám si, že ještě jako hodně mladá jsem vymámila cigaretu z jednoho bedňáka od skupiny Byrds. Brzo jsem zjistila, že když si nevezmu podprsenku, lidi si myslí, že jsem starší. Někdy jsem si dokonce vážala kolem hlavy šátek, jako to tehdy dělaly všechny drsné holky. Chtěla jsem zapadnout mezi fanynky, které se motaly po ulici, hulily, popíjely a tak podobně.

Na chodníku před klubem Whisky a Go Go se mi tehdy každopádně povedlo vyrazit z toho bedňáka cigaretu – měla jsem ji

v puse vůbec poprvé a snažila se dělat, jako že kouřím úplně běžně. Musela jsem se držet, abych se nerozkašlala – vždyť to znáte – a ze všech sil jsem s tím bedňákem flirtovala. Když si představím, jak neohrabaná jsem musela být, je mi úplně trapně.

Potom k nám přišel další chlap a povídá tomu bedňákovi: „Pojď dovnitř, musíme připravit repráky.“ Pak se otočil na mě a zeptal se: „Jdeš taky?“ A takhle jsem se vůbec poprvé dostala do Whisky.

Zůstala jsem tam tehdy až do tří nebo do čtyř do rána. Nic takového jsem nikdy předtím neudělala. Najednou jsem ale měla pocit, že *existuju*. Někam jsem patřila. Z nuly na stovku během jediné noci.

Domů jsem se vrátila předními dveřmi, zkouřená a opilá, a padla do postele. Rodiče si nejspíš vůbec nevšimli, že jsem byla pryč.

Další den jsem vstala a večer šla zase do města, úplně stejně.

Po nějaké době si mě vyhazovači na Sunset Stripu už pamatovali a všude mě pouštěli. Chodila jsem do klubů Whisky, London Fog, Riot House. Nikdo se neptal, kolik mi je.

GREG MCGUINNESS (bývalý recepční v hotelu Continental Hyatt House): Už ani nevím, jak dlouho se Daisy motala kolem Hyattu, než jsem si jí všiml. Pamatuju si ale, kdy jsem ji viděl poprvé. S někým jsem zrovna telefonoval, když vtom vešla taková šíleně vysoká a šíleně hubená holka. A ty její oči! Největší a nejkulatější modré oči, jaké jsem kdy viděl. A taky ten její úsměv! Od ucha k uchu. Šla zavěšená do nějakého chlapa. Už ani nevím, kdo to byl.

Kolem Stripu se tehdy motala spousta holek, které byly fakt hodně mladé, ale dělaly se starší. Daisy byla taky mladá. Ale vůbec to nevypadalo, že se snaží něco zakrývat. Byla prostě sama sebou.

Když jsem ji začal sledovat, zjistil jsem, že chodí do hotelu často. Vždycky se jen smála. Nikdy nevypadala ztrhaně, alespoň tehdy ne. Připadala mi jako koloušek Bambi, který se učí chodit.

Byla hrozně naivní a taky bezbranná, ale bylo na ní vidět, že v ní je něco víc.

Abych pravdu řekl, měl jsem o ni strach. Okolo muziky tehdy bylo hodně chlapů, kteří... měli rádi mladé holky. Rockové hvězdy i po třicítce spaly s pubertáčkama. Neříkám, že to bylo v pořádku, ale prostě to tak bylo. Víte, kolik bylo Lori Mattix, když chodila s Jimmym Pagem? Čtrnáct? A co Iggy Pop a ta jeho Sable Starr? Napsal o ní písničku, ještě se tím chlubil.

A Daisy – dovedete si ji představit? Zpěváci, kytaristi, bedňáci – všichni se za ní otáčeli. Vždycky když jsem ji potkal, snažil jsem se jí zeptat, jestli je všechno v pohodě. Tu a tam jsem se na ni přeptal. Měl jsem ji fakt rád. Byla prostě zajímavější než všichni ten cirkus okolo ní.

DAISY: Co je sex a co je láska, mě naučil život. Pochopila jsem, že muži jdou po tom, co chtějí, a nemají pocit, že jsou za něco dlužní, a že někteří chtějí jen kus vašeho těla. Řekla bych, že tehdy byly holky – třeba Cynthia Plaster Caster nebo holky z GTOs –, které možná nikdo nezneužíval. Ale se mnou to bylo jinak, alespoň ze začátku.

O panenství mě připravil chlap, který... nezáleží na tom, kdo to byl. Byl starší než já a hrál na bicí. Stáli jsme ve foyer v Riot House a on navrhl, že půjdeme nahoru dát si lajnu. Řekl mi, že jsem holka jeho snů.

Přitahoval mě hlavně proto, že jsem mu sama přišla přitažlivá. Hledala jsem někoho, kdo by mi řekl, že pro něj jsem výjimečná. Prostě jsem strašně toužila po něčí pozornosti.

Než jsem se vzpamatovala, už jsem seděla u něj na posteli. Zeptal se mě, jestli vím, co dělám, a já řekla, že ano, i když to nebyla pravda. Všude se mluvilo o volné lásce a že sex je skvělá věc. Kdo chtěl být cool a zapadnout, chtěl sex.

Celou dobu jsem jen civěla do stropu a čekala, až skončí. Věděla jsem, že bych se měla nějak hýbat, ale zůstala jsem ležet úplně nehybně a bála se pohnout. V celém pokoji bylo slyšet jen to, jak se naše oblečení otírá o prostěradlo.

Vůbec jsem netušila, co se děje, nechápala jsem, proč dělám něco, co nechci. Teď už mám ale za sebou řadu terapií. Vážně dlouhou řadu. Už to všechno chápu. Dokážu se jasně podívat sama na sebe. Tehdy jsem chtěla, aby mě vzali mezi sebe – ti slavní muzikanti –, protože jsem nevěděla, jak jinak bych získala uznání. A přišlo mi, že se jim musím zalíbit, jestli se chci udržet v jejich společnosti.

Když skončil, zvedl se a já si shrnula šaty zpátky dolů. Řekl: „Jestli chceš, klidně běž zpátky za kamarádkama.“ Žádné kamarádky jsem vlastně neměla. Pochopila jsem ale, že mi říká, abych odešla. Tak jsem vypadla.

Pak už jsme spolu nikdy nemluvili.

SIMONE JACKSON (známá disco zpěvačka): Vzpomínám si, že jsem Daisy poprvé viděla jednou večer na parketu ve Whisky. Nešlo si jí nevšimnout. Okamžitě upoutala pozornost úplně každého. Kdyby byl celý svět ze stříbra, Daisy by byla zlato.

DAISY: Ze Simone se stala moje nejlepší kamarádka.

SIMONE: S Daisy jsem chodila všude. Vždycky jsem chtěla mít sestru.

Vzpomínám si, že... bylo to během demonstrací na Sunset Stripu, všichni jsme stáli před klubem Pandora's a protestovali proti zavedení policejní hodiny a proti policajtům vůbec. Šly jsme tam s Daisy, zaprotestovaly si, potkaly pár herců a pokračovaly ve večírku v Barney's Beanery. Potom jsme se přesunuly k někomu

domů. Daisy tam omdlela na verandě. Domů jsme šly až druhý den odpoledne. Mohlo jí být asi patnáct. Mně tak devatenáct. Celou dobu jsem si říkala: *To se o tuhle holku nepostará nikdo kromě mě?*

Abych nezapomněla, všichni jsme samozřejmě jeli na speedu, Daisy taky, i když byla tak mladá. Když si člověk chtěl udržet figuru a zůstat celou noc vzhůru, něco brát musel. Nejčastěji adderall a benzedrin.

DAISY: Amfetaminy byly jasná volba. Člověka ani nenapadlo, že má na výběr. Ze začátku jsem vůbec neměla pocit, že na něčem jedeme. A taky kokain. Když ho někdo přinesl, dali si všichni. Nikdo to nebral jako závislost. Tehdy to bylo jinak.

SIMONE: Můj producent mi koupil dům v Laurel Canyonu. Chtěl, abych s ním spala. Řekla jsem mu ne, ale ten dům mi stejně koupil. Nechala jsem Daisy, ať se nastěhuje ke mně.

Nakonec jsme spolu půl roku spaly v jedné posteli. Takže z vlastní zkušenosti vím, že byla vzhůru ve dne v noci. Když jsem se třeba ve čtyři ráno snažila usnout, Daisy chtěla mít rozsvíceno, aby si mohla číst.

DAISY: Dost dlouho jsem hodně trpěla nespavostí, dokonce i v dětství. Bývala jsem vzhůru klidně do jedenácti a rodiče, když jsem jim tvrdila, že nejsem vůbec unavená, na mě akorát zařvali, abych „si šla prostě lehnout“. Snažila jsem se proto najít si na noc nějakou tichou zábavu. Máma měla spoustu všelijakých románů, a tak jsem začala číst. Když naši měli dole večírek, já jsem klidně ještě ve dvě ráno seděla v posteli s rozsvícenou lampičkou a četla *Doktora Živaga* nebo *Peytonův Hrádek*.

Brzo jsem nedělala nic jiného. Přečetla jsem všechno, co mi přišlo pod ruku. Cokoli. Thrillery, detektivky, sci-fi.

Někdy v době, kdy jsem se přestěhovala k Simone, jsem našla náhodou nahoře v Beachwood Canyonu u silnice ležet krabici životopisů historických osobností. Hned jsem je všechny zhltna.

SIMONE: Přesně tak, jedině kvůli Daisy jsem si začala brát do postele masku na spaní. [smích] Pak už jsem to dělala jen proto, že jsem v ní vypadala šik.

DAISY: Po dvou týdnech u Simone jsem se vrátila domů, abych si s sebou vzala víc oblečení.

Táta mi povídá: „To ty jsi rozbila kávovar v kuchyni?“ „Tati, já už tady nějakou dobu nebydlím,“ odpověděla jsem.

SIMONE: Řekla jsem jí, že se mnou může bydlet pod jednou podmínkou, a to, že bude dál chodit do školy.

DAISY: Na střední jsem dost trpěla. Pochopila jsem sice, že abych dostávala jedničky, musím dělat, co se mi řekne, ale taky jsem dobře věděla, že nás často učí hovadiny. Vzpomínám si, jak jsem jednou dostala za úkol napsat o tom, jak Kolumbus objevil Ameriku. Místo toho jsem napsala, že Kolumbus Ameriku vůbec neobjevil. Protože tak to doopravdy bylo. Dostala jsem pětku.

Řekla jsem učitelce: „Vždyť mám pravdu.“

Odpověděla mi ale, že jsem „nesplnila zadání“.

SIMONE: Daisy byla hrozně inteligentní, ale myslím, že učitelé to nikdy doopravdy nepochopili.

DAISY: Všude se píše, že jsem střední nikdy nedodělala, ale to není pravda. Při předávání vysvědčení mi Simone hlasitě tleskala.

Byla na mě moc pyšná. I já jsem na sebe byla najednou pyšná. Ještě ten večer jsem vytáhla vysvědčení z pouzdra, přehnula ho a založila si jím *Údolí panenek*.

SIMONE: Moje první album bylo propadák, a tak mě nahrávací společnost vyhodila. Producent nás vykopnul i z našeho domu. Já si našla místo jako servírka a přestěhovala se k sestřenicí do Leimert Parku. Daisy se musela vrátit k rodičům.

DAISY: Sbalila jsem si věci, které jsem měla u Simone, a jela rovnou k našim. Když jsem přišla domů, máma zrovna s cigaretou v ruce telefonovala.

Povídám jí: „Ahoj, přijela jsem zpátky.“

„Viděla jsi naši novou pohovku?“ řekla a telefonovala dál.

SIMONE: Daisy zdělila všechnu krásu svojí matky. Jeanne byla překrásná. Párkrát jsem ji tehdy potkala. Velké oči, plné rty. Byla z ní cítit smyslnost. Všichni Daisy vždycky říkali, jak moc se podobá matce. Byly si podobné, ale věděla jsem, že je lepší to Daisy nepřipomínat.

Mám dojem, že jsem Daisy jednou řekla: „Tvoje máma je krásná.“

„Jo, krásná, ale nic víc,“ odsekla mi na to.

DAISY: Když nás se Simone vyhodili z domu, uvědomila jsem si vůbec poprvé, že nemůžu jen tak povlávat sem a tam a nechat se žít. Mohlo mi být tak sedmnáct. Taky jsem se začala ptát, jestli má můj život nějaký smysl.

SIMONE: Když se Daisy u mě někdy stavila, občas jsem ji slychala, jak si ve sprše nebo při mytí nádobí zpívá písničky od Johnnyho Cashe nebo Janis Joplin. Nejradši měla „Mercedes Benz“. Uměla

ji zpívat líp než kdokoli jiný. Já jsem se tehdy snažila získat novou nahrávací smlouvu – chodila jsem na hodiny zpěvu, dávala jsem tomu všechno – a Daisy si takhle zpívala jakoby nic. Myslela jsem, že ji za to budu nenávidět. Ale na Daisy se nedá zlobit.

DAISY: To je jedna z mých nejmilejších vzpomínek... Jely jsme se Simone takhle dolů po La Cienega, nejspíš v tom BMW, které jsem tehdy měla. Dneska tam stojí nějaký obrovský obchodák, ale tehdy tam ještě bývala nahrávací studia. Už ani nevím, kam jsme to jely, asi do bistra dát si sendvič. Poslouchaly jsme cestou album *Tapestry* od Carole King. Zpívaly jsme obě nahlas spolu s ní. Když přišlo na řadu „You’ve Got a Friend“, zaposlouchala jsem se do slov. Úplně jsem je cítila. Vždycky když tu písničku znova slyším, jsem vděčná, že jsem potkala Simone.

Člověka se zmocní zvláštní klid, když ví, že má někoho, s kým by jeden pro druhého udělali cokoli. Poprvé jsem tohle pocítila právě se Simone. Jak jsem se tehdy v autě zaposlouchala do té písničky, nahrnuly se mi do očí slzy. Otočila jsem se na Simone, a než jsem mohla něco říct, jen přikývla a povídá: „Já taky.“

SIMONE: Dala jsem si za úkol, že Daisy přinutím, aby se svým hlasem něco dělala. Jenže Daisy nikdy neudělala nic, do čeho by se jí nechtělo.

V té době už si nenechala do ničeho mluvit. Když jsem se s ní seznámila, byla ještě trochu naivní, ale [smích] pak už se celkem otrkala.

DAISY: Vystřídala jsem pár chlapů, včetně Wyatta Stonea ze skupiny Breeze. Bohužel jsem k němu necítila to, co on ke mně.

Jednou v noci jsme kouřili trávu na střeše domu v Santa Monice, kde měl byt, a Wyatt mi povídá: „Moc tě miluju a nechápu, proč ty mě ne.“

Řekla jsem mu: „Miluju tě tak moc, jak moc jsem ochotná někoho milovat.“ Byla to pravda. V té době jsem se nechtěla nikomu vydat všanc. Když jsem byla ještě příliš mladá, nechala jsem se mockrát zranit. Nechtěla jsem to zažít znovu.

Když si šel Wyatt ten večer lehnout, nemohla jsem usnout. Náhodou jsem narazila na kus papíru s rozepsanou písničkou, která očividně byla o mně. Vyprávěla o zrzavé holce a v textu se psalo o velkých kruhových náušnicích, které jsem tenkrát nosila.

V refrénu stálo něco ve smyslu, že mám velké srdce, ale není v něm žádná láska. Koukala jsem na ten text a říkala si, takhle to přece není! Vždyť mi vůbec nerozumí! Chvilí jsem o tom přemýšlela, pak jsem si vzala tužku a papír. Zapsala jsem si pár nápadů.

Když se probudil, říkám mu: „Ten tvůj refrén by byl lepší takhle: *Má velkou duši a veliký oči / Srdce jak trám / A život bez zábran / Ale tak málo, málo lásky.*“

Wyatt popadl tužku a papír a povídá: „Jaks to říkala?“ „To byl jen příklad. Vymysli si svůj text,“ řekla jsem mu.

SIMONE: „Tiny Love“ byl největší hit skupiny Breeze. A Wyatt se tvářil, že to celé napsal sám.

WYATT STONE (frontman skupiny Breeze): Co ode mě chcete slyšet? Vždyť je to už dávno. Kdo si to má pamatovat?

DAISY: Tohle se nestalo jen jednou. Jindy jsem třeba snídala s jedním scénáristou. Tehdy jsem si k snídání dávala kafe a šampus. Protože jsem málo spala, bývala jsem ráno unavená. Kdybych si ale dala kafe jen tak, ke všem těm práškům, co jsem měla v sobě,

hrozně by mě to nastřelilo. Šampaňský jsem si taky nemohla dát jen tak samotné, protože by mě uspalo. Chápete můj problém. Proto jsem si dávala šampus i kafe. V podnicích, kde už mě znali, stačilo říct, že chci jednu „horskou dráhu“. Nejdřív nahoru, pak dolů. A tomu scénáristovi to přišlo k popukání, povídá: „Tohle musím někde použít.“ Napsal si to na ubrousek a strčil do zadní kapsy u kalhot. Tehdy jsem si říkala: *A proč si jako myslíš, že já ten nápad nikdy nebudu chtít někde použít sama?* Samozřejmě to bylo hned v jeho příštím filmu.

Přesně tak to tehdy chodilo. Měla jsem jenom sedět a čekat, až se mnou někdo nechá inspirovat.

Ale to teda ne.

Právě proto jsem začala skládat vlastní písničky.

SIMONE: Nikdo kromě mě ji nepobízela, aby se svým talentem něco dělala. Všichni se jen snažili to, co měla, využít pro sebe.

DAISY: Vůbec mě nelákalo dělat někomu múzu.

Nejsem múza.

Nikomu nepatřím.

Tečka.

THE SIX

NA VZESTUPU

1966–1972

The Six začali hrát v polovině šedesátých let v Pittsburghu nejprve jako bluesrocková skupina s názvem Dunne Brothers. Billyho a Grahama Dunnovy vychovávala jejich matka Marlene Dunne sama, poté co od nich v roce 1954 odešel jejich otec William Dunne.

BILLY DUNNE (frontman skupiny The Six): Když táta zmizel, bylo mi sedm a Grahamovi pět. Pamatuju si jen, jak nám oznámil, že se stěhuje do Georgie. Zeptal jsem se, jestli můžu odjet s ním, ale řekl, že ne.

Doma nechal akorát svoji starou elektrickou kytaru, takovou levnou silvertonku. S Grahamem jsme se o ni pak furt prali. Žádnou jinou zábavu jsme vlastně ani neměli. Nikdo nás nemusel učit, jak se na kytaru hraje, naučili jsme se to sami.

Když jsem trochu vyrostl, zůstával jsem někdy odpoledne ve škole a zkoušel tam hrát na piano.

Když mi bylo už asi patnáct, máma ušetřila nějaké peníze a koupila mně a Grahamovi k Vánocům starý stratocaster. Graham ho moc chtěl pro sebe, tak jsem mu ho nechal. Nechal jsem si tu silvertonku.

GRAHAM DUNNE (sólový kytarista, The Six): Když jsme s Billym oba měli vlastní kytaru, začali jsme spolu skládat písničky. Radši bych tehdy měl tu silvertonku, ale viděl jsem, že pro Billyho hodně znamená, tak jsem mu ji nechal a vzal si ten stratocaster.

BILLY: Tehdy to všechno začalo.

GRAHAM: Billy se pustil naplno do skládání písniček, začal psát texty. Pořád jen mluvil o Bobu Dylanovi. Mně se mnohem víc líbil Roy Orbison.

Myslím, že jsme oba měli plnou hlavu rockových hvězd – chtěli jsme být jako Beatles. Ale to chtěl tehdy každý. Nejdřív všichni chtěli být jako Beatles a pak jako Rolling Stones.

BILLY: Pro mě byli nejdůležitější Dylan a Lennon. Alba *The Freewheelin' Bob Dylan* a *A Hard Day's Night*. To prostě... chci říct... tihle chlápci byli můj vzor.

V roce 1967 k sobě oba dospívající bratři přibrali jako bubeníka Warrena Rhodese, jako basistu Petea Lovinga a jako doprovodného kytaristu Chucka Williamse.

WARREN RHODES (bubeník, The Six): Bubeník vždycky potřebuje kapelu. Zpěvák nebo kytarista, jasně – ti můžou vystupovat sami. Ale viděli jste někdy holku, která by vám řekla: „No tak, Warren, nezahrál bys mi na bicí ‚Hey Joe‘?“

Fakt jsem toho chtěl být součástí. Poslouchal jsem The Who, Kinks, Yardbirds a tak. Chtěl jsem být jako Keith Moon, Ringo nebo Mitch Mitchell.

BILLY: Warrena jsme měli rádi hned od začátku. Ani o Peteovi jsme nemuseli dvakrát přemýšlet. Chodil s námi na střední a hrál na basu ve školní kapele, co nám hrála na plesu. Když se jejich kapela rozpadla, nabídl jsem mu: „Pete, pojď hrát k nám.“ Vždycky byl v pohodě, prostě si chtěl hlavně s někým zahrát.

Pak jsme nabrali Chucka. Ten byl o pár let starší než my, a navíc z vedlejšího města. Znal se ale s Petem a ten ho doporučil. Chuck vypadal moc jako správnák – hranatá čelist, světlé vlasy a tak. Když jsme si ho vyzkoušeli, ukázalo se ale, že hraje líp než já, mluvím o doprovodech samozřejmě.

Já chtěl být frontman a teď, když jsme postavili doopravdickou pětičlennou kapelu, jsem se do toho mohl pustit.

GRAHAM: Fakt rychle jsme se zlepšovali. Ale tak víte co, nedělali jsme nic jiného, než cvičili.

WARREN: Den co den jsem ráno vstal, vzal paličky a šel k Billymu a Grahamovi do garáže. Teprve když jsem šel domů s rukama rozedřenýma do krve, byl jsem si jistý, že jsem se neflákal.

GRAHAM: Co jiného jsme mohli dělat? Nikdo z nás neměl holku, kromě Billyho. S tím chtěla chodit každá. Přisahám, Billy se zamiloval snad každý týden do jiné. Vždycky byl takový.

Na základce jednou pozval na rande svoji učitelku z druhé třídy. Máma říkávala, že se s tou svou posedlostí holkama musel nejspíš už narodit. Dělávala si legraci, že ho jednou přivedou do hrobu.

WARREN: Hrávali jsme různě u lidí doma na večírcích a sem tam v nějakém baru. Asi tak půl roku, možná trochu dýl. Dostávali jsme zapláceno pivem. A to není vůbec špatná věc, když by vám jinak nikde nenalili.

GRAHAM: Často to nebyly žádné nóbl podniky. Zažili jsme i pár rvaček, kdy se člověk bál, aby jednu neschytil. Jednou jsme hráli v nějakém zapadákově a jeden chlap něčeho trochu přebíral.

Začal rozdávat rány na všechny strany. Já si tam v klidu stojím, hraju si svoje rify a vtom ten chlap jde po mně!

Přišlo to jako blesk. Bác a chlap leží na zemi. Billy ho sejmul.

Když jsme byli ještě malí, Billy jednou udělal to samé. Šel jsem tehdy něco koupit do obchodu a jeden kluk se mě pokusil obrat o těch mých pár drobáků. Billy přiběhl a normálně ho složil k zemi.

WARREN: Dobře jsme věděli, že pokud je Billy v doslechu, o Grahamovi můžeme mluvit jen v dobrém. Víte, on totiž ze začátku nehrál zas až tak dobře. Vzpomínám si, že jsme s Petem jednou Billymu řekli: „Co kdybychom Grahama za někoho vyměnili?“ a Billy odpověděl: „Zkus to říct ještě jednou a s Grahamem vyměníme vás dva.“ [smích] Abych řekl pravdu, přišlo mi to od něj správně. Řekl jsem si, dobře, do tohohle se míchat nebudu.

Nikdy mi nedělalo problém, že Billy a Graham měli pocit, jako by jim naše kapela patřila. Líbila se mi představa, že jsem něco jako nájemný bubeník. Šlo mi jen o to, dobře si zahrát s dobrou kapelou.

GRAHAM: Začali jsme hrát tak často, že nás lidi ve městě poznávali. A Billy se pomalu začínal vžívat do role frontmana. Dokonce jako zpěvák vypadal. Všichni jsme tak vypadali, nechávali jsme si narůst vlasy.

BILLY: Nosil jsem zásadně džíny. A měl jsem pásek s velkou přezkou.

WARREN: Graham a Pete začali nosit upnutá trička. Smál jsem se jim: „Jsou vám vidět bradavky!“ Ale jim to přišlo hustý.

BILLY: Objednali si nás na jednu svatbu. Byla to pro nás velká událost. Znamenalo to, že nás tam uslyší alespoň sto lidí! Bylo mi, řekl bych, tak devatenáct.

Když si nás novomanželé chtěli na zkoušku poslechnout, zahráli jsme jim náš nejlepší kus. Byla to taková pomalejší, folkově laděná písnička, kterou jsem napsal. Jmenovala se „Nevermore“. Je mi trapně, jen si na to vzpomenu. Vážně. Psal jsem písničky proti válce ve Vietnamu, o protestech v Catonsville a podobně. Myslel jsem si, že jsem Bob Dylan. Nakonec si nás ale stejně vybrali.

Hráli jsme a někdy v půlce večera jsem si všiml asi padesátiletého chlapa, jak tancuje s nějakou dvacítkou, a říkám si: *Uvědomuje si vůbec, že vypadá jako úchyl?*

A pak mi došlo, že je to můj táta.

GRAHAM: Přišel tam otec s nějakou mladou holkou. Myslím, že mi to došlo dřív než Billymu. Poznal jsem ho z fotek, které si máma schovávala pod postelí v krabici od bot.

BILLY: Nemohl jsem tomu uvěřit. Tehdy už to bylo deset let, co od nás odešel. Měl být v Georgii, a přitom si to to hovado klidně nakráčí doprostřed parketu a nemá ani páru, že na pódiu jsou jeho dva synové. Tak dlouho se s námi neviděl, že nás nepoznal. Ani podle obličeje, ani podle hlasu, vůbec.

Když jsme dohráli, viděl jsem, jak odchází z parketu. Vůbec se na nás nepodíval. Co je to za magora, že nepozná vlastní děti, ani když mu stojí přímo před nosem? Chápete to?

Podle mě se v takovou chvíli v člověku ozvou geny. Když se setkáte s vlastním dítětem, najednou víte, že je vaše, a musíte ho milovat. Tak to prostě je.

GRAHAM: Billy se na otce vyptal několika hostů. Ukázalo se, že žije v jednom městě nedaleko. Znal se s někým z nevěstiny rodiny, nebo tak něco. Billy byl vzteky bez sebe a povídá: „Vůbec nás nepoznala!“ Já si spíš myslím, že nás asi poznal, jen nevěděl, co nám říct.

BILLY: Člověka to pěkně rozhodí, když se vlastní otec ani nenamáhá, aby mu řekl ahoj. Necítil jsem sebelítost, to vůbec. Neříkal jsem si: „Proč mě nemá rád?“ Spíš mi přišlo, že... *OK, život s sebou může přinést i takovéhle zlo.* Na světě jsou i otcové, kteří nemají rádi vlastní děti.

Byla to lekce, jak se nikdy nezachovat. Tím bych to shrnul.

GRAHAM: Stejně mi přišel jako blbec a ožrala, takže jsme o nic nepřišli.

BILLY: Když svatební večírek skončil, všechno už se balilo a já v sobě měl pár piv přes míru. Vtom jsem si všiml holky, která v hotelu roznášela koktejly. [smích] Překrásná holka. Dlouhatánské hnědé vlasy až do pasu a velké hnědé oči. Pro takové oči bych udělal cokoli. Vzpomínám si, že na sobě měla kratoučké modré šaty. Byla malá. A to se mi na ní líbilo.

Stál jsem v hotelovém foyer a chystal se, že nasedneme do dočkové a pojedeme. Ona obsluhovala zákazníka u baru. Na první pohled na ní bylo vidět, že když nechce, nenechá si od nikoho nic líbit.

CAMILA DUNNE (manželka Billyho Dunna): No jéje, vypadal moc dobře... Štíhlý, ale svalnatý, to byl vždycky můj typ. Navíc měl takové husté řasy. A sebevědomí na rozdávání. A širokánský úsměv. Když jsem si ho v hotelu všimla, prolétlo mi hlavou: *Proč nemůžu někdy potkat někoho takového?*

BILLY: Šel jsem rovnou za ní k baru, v jedné ruce zesilovač, ve druhé kytaru, znáte to. Povídám: „Slečno, prosil bych vaše telefonní číslo.“

Stála za kasou, jednu ruku zapřenou v bok. Usmála se a koukla na mě jakoby úkosem. Nevzpomínám si přesně, co řekla, ale bylo to něco ve smyslu: „A co když nejste můj typ?“ Opřel jsem se o bar a řekl: „Jmenuju se Billy Dunne. Jsem frontman skupiny Dunne Brothers, a když mi dáte číslo, složím o vás písničku.“

To ji dostalo. Na každou to nezabere, ale ty lepší na to vždycky slyší.

CAMILA: Šla jsem domů a řekla mámě, že jsem si našla kluka. A ona na to: „Je hodný?“

Řekla jsem: „Tím si nejsem úplně jistá.“ [smích] Hodní kluci mě nikdy moc nezajímali.

V průběhu léta a podzimu 1969 začala skupina Dunne Brothers koncertovat v Pittsburghu a okolí.

GRAHAM: Přiznávám, že když se k nám přidala Camila, nemyslel jsem si, že vydrží déle než ty ostatní. Mělo mi dojít, že je jiná. Abyste mi rozuměli, když jsem ji potkal poprvé, měla na sobě tričko s Tommym Jamesem. Věděla, co je to dobrá muzika.

WARREN: Holky se začínaly lepit i na nás ostatní. Ale Billy se najednou stáhl do ústraní. Všichni jsme si večer vždycky našli nějakou holku, ale on jen seděl, kouřil trávu a popíjel pívko, aby se nenudil.

Jednou jsem zrovna vylezl z pokoje nějaké holky, ještě jsem si ani nezapnul poklopec, a vidím, jak Billy sedí a kouká na

talkshow Dicka Cavetta. Povídám mu: „Měl by ses na tu svoji holku vykašlat.“ Všichni jsme měli Camilu samozřejmě rádi, byla pěkně ostrá a dovedla všechny srovnat do latě a to se mi líbilo. Ale stejně.

BILLY: Předtím jsem zažil pocit okouzlení a říkal tomu láska. Když jsme se ale seznámili [s Camilou], bylo to něco úplně jiného. Prostě dovedla... dát životu smysl. Dokonce mi pomohla, abych měl radši i sám sebe.

Chodila na naše zkoušky, poslouchala moje nové písničky a měla k tomu všemu dobré připomínky. Navíc v sobě měla zvláštní klid jako nikdo jiný. Když jsem byl s ní, měl jsem dojem, že všechno bude v pohodě. Mohl jsem se podle ní řídit jako podle Severky.

Camila se podle mě takhle vyrovnaná narodila. Na rozdíl od nás se nenarodila se všelijakými škrábanci. Dřív jsem říkával, že jsem se narodil polámaný. Ona se narodila bez škrábnutí. Přesně o tom je naše písnička „Born Broken“.

CAMILA: Když se měl Billy poprvé setkat s mými rodiči, byla jsem trochu nervózní. První dojem může člověk udělat jen jednou a u našich to platilo dvojnásob. Vybrala jsem mu, co si má vzít na sebe, všechno, včetně ponožek. Přinutila jsem ho, aby si vzal svoji jedinou kravatu.

Byli z něj nadšení. Říkali, že je okouzující. Mámě ale dělalo starosti, že slepě věřím muzikantovi z nějaké bezejmenné kapely.

BILLY: Jediný, kdo chápal, proč mám přítelkyni, byl Pete. Chuck mi jednou, když jsme balili věci na koncert, navrhl: „Řekni jí, že jen s jednou prostě být nemůžeš. Holky tohle dokážou pochopit.“ [smích] Tohle by u Camily neprošlo.

WARREN: Chuck byl vždycky v pohodě. Uměl jít rovnou k věci. Vypadal sice, že neumí do pěti počítat, ale dovedl člověka pořádně překvapit. To on mě upozornil na Status Quo. Poslouchám je doteď.

Dne 1. prosince 1969 uskutečnila vojenská odvodová komise losování, které mělo určit pořadí pro odvody v roce 1970. Billy a Graham Dunne, oba narození v prosinci, dostali mimořádně vysoká pořadová čísla. Warren skončil těsně nad čarou, Pete Loving mezi nimi. Chuck Williams, narozený 24. dubna 1949, však dostal číslo 2.

GRAHAM: Chucka povolali k odvodu. Vzpomínám si, jak jsme seděli u něj v kuchyni a on nám oznámil, že jde do Vietnamu. S Billym jsme se snažili vymyslet, jak ho z toho dostat. Odpověděl nám, že není zbabělec. Naposled jsme se viděli na koncertě v klubu nedaleko Pittsburské univerzity. Povídám mu: „Až to budeš mít za sebou, zase se vrátíš k nám do kapely.“

WARREN: Ze začátku Chucka zastupoval Billy, pak jsme se doslechli, že se Eddie [mladší bratr Petea Lovinga] naučil hrát dobře na kytaru. Tak jsme ho pozvali, že si ho vyzkoušíme.

BILLY: Chucka nemohl nikdo nahradit. Přibývalo nám ale koncertů a já nechtěl před lidmi hrát doprovod. Tak jsme přizvali Eddieho. Říkali jsme si, že to může za Chucka na chvíli vzít.

EDDIE LOVING (doprovodný kytarista, The Six): Se všemi jsem vycházel dobře, ale bylo mi jasné, že Billy a Graham chtějí, abych jen zapadl na připravené místo. *Zahraj tohle, udělej tamto.*

GRAHAM: O několik měsíců později jsme se to dozvěděli od Chuc-kova souseda.

BILLY: Chuck umřel v Kambodži. Nebyl tam ani půl roku, mám dojem.

Člověk si někdy říká, proč jsem to nebyl já, čím jsem si zasloužil, že se mi nic nestalo. Svět nedává moc smysl.

Koncem roku 1970 hráli Dunne Brothers v klubu The Pint v Baltimoru a jejich koncert viděl i Rick Marks, frontman skupiny The Winters. Oslovil ho jejich syrový zvuk, spřátelil se s Billym a nabídl jim, aby si párkrát zahráli jako předskokani během turné jeho skupiny po americkém Severovýchodě.

Dunne Brothers se připojili k The Winters, rychle se nechali ovlivnit jejich zvukem, navíc je zaujala jejich klávesistka Karen Karen.

KAREN KAREN (klávesistka, The Six): Když jsem poprvé potkala Dunne Brothers, Graham se mě zeptal: „Jak se jmenuješ?“

Odpověděla jsem: „Karen.“

A on na to: „Jak se jmenuješ dál?“

Jenže já myslela, že se ptá ještě jednou, protože mě možná neslyšel nebo tak.

Tak jsem řekla znova: „Karen.“

Zasmál se a povídá: „Karen Karen?“

A od té doby mi nikdo neřekl jinak než Karen Karen. Mimochodem, moje příjmení je Sirko. Ale Karen Karen mi už zůstalo.

BILLY: Karen dávala tomu, co The Winters hráli, něco navíc, vrstvu svěžesti. Říkal jsem si, jestli bychom nepotřebovali taky něco podobného.

GRAHAM: Říkali jsme si... možná nepotřebujeme někoho jako Karen, možná prostě potřebujeme Karen.

KAREN: Odešla jsem od The Winters, protože mě už nebavilo, jak se všichni snaží se mnou vyspat. Chtěla jsem být jen a jen muzikantka.

Kromě toho jsem měla ráda Camilu. Když chodila za Billym, po koncertě s námi občas zůstala. Moc se mi líbilo, že ji Billy bere občas s sebou nebo že jí pořád telefonuje. Celkově s nimi byla větší pohoda.

CAMILA: Když byli kluci na turné s The Winters, vždycky o víkendů jsem jezdila na jejich koncerty a chodila za nimi do zákulisí.

Jezdívala jsem za nimi klidně čtyři hodiny autem – obvykle hrávali v nějakém pochybném pajzlu, žvýkačky nalepené všude možně, podlaha tak slizká, až se na ni lepily boty. U vchodu jsem jen řekla, kdo jsem, pak mě provedli dozadu a najednou jsem byla mezi svýma.

Vždycky když jsem přišla, Graham, Eddie a všichni ostatní křičeli: „Ahoj, Camilo!“ Billy ke mně pak vždycky přišel a položil mi ruku kolem ramen. Potom se k nám přidala i Karen... a bylo jasno. Cítila jsem, jo, tady je moje místo.

GRAHAM: Karen Karen naší kapele hodně pomohla. Všechno bylo najednou lepší. A navíc byla pěkná. Nemluvě o tom, že měla taky talent. Vždycky mi přišlo, že vypadá trochu jako Ali MacGraw.

KAREN: Říkala jsem sice, jak se mi líbilo, že kluci z Dunne Brothers se mě nesnažili dostat do postele, ale Graham Dunne byl výjimka.

Věděla jsem, že ho přitahuju nejen fyzicky, ale i proto, že mám talent, takže mi to zas až tak nevadilo. Vlastně to bylo roztomilé. Graham byl navíc sexy kluk. Hlavně v sedmdesátkách.

Nikdy jsem nepochopila slávu Billyho Dunna jako „sex symbolu“. Jo, měl tmavé vlasy, tmavé oči a výrazné lícni kosti. Mně se ale nelíbí tak prvoplánově hezcí muži. Líbí se mi, když chlap vypadá trochu nebezpečně, ale v jádru je jemný.

Takový byl Graham. Široká ramena, chlupatá hrud, světlé vlasy. Byl hezký, ale měl trochu ostré hrany.

Musí se nicméně nechat, že Billy uměl nosit džíny.

BILLY: Karen byla prostě skvělá muzikantka. O nic jiného nešlo. Podle mě nezáleží, jestli je člověk ženská nebo chlap, černoch nebo běloch, homosexuál, heterosexuál nebo něco mezi – když umí hrát, tak prostě umí hrát. V hudbě na těchhle věcech nezáleží.

KAREN: Muži mívají často pocit, že když se náhodou chovají k ženě jako k člověku, měli by hned dostat medaili.

WARREN: V té době se zdálo, že Billy začíná trochu moc pít. Večer pařil stejně jako my, jenže když jsme se všichni rozešli za holka-ma, zůstal vzhůru a pil dál.

Ráno ale vypadal v pohodě, a navíc všichni jsme na turné šíleně vyváděli. Až na Petea. Ten se seznámil v Bostonu s jednou holkou a od té doby si s ní pořád telefonoval.

GRAHAM: Pokud jde o Billyho, ať dělá cokoli, dělá to vždycky naplno. Miluje naplno, pije naplno. Stejně tak utrácí peníze, jako by mu hořely kapsy. Proto jsem mu taky říkal, ať s Camilou trochu přibrzdí.

BILLY: Camila občas jezdila s námi, ale často zůstávala doma. Bydlela u rodičů, a když jsem byl na turné, vždycky jsem jí večer volal.

CAMILA: Když zrovna neměl drobné, zavolal na účet volaného, a když jsem zvedla sluchátko, řekl jen: „Billy Dunne miluje Camilu Martinez“ a zavěsil dřív, než se začal účtovat poplatek za hovor. [smích] Moje máma nad tím jen kroutila hlavou, ale mně to přišlo hezké.

KAREN: Po pár týdnech s kapelou jsem řekla: „Měli bychom se přejmenovat.“ Název Dunne Brothers už nedával smysl.

EDDIE: Říkal jsem, že bychom se měli přejmenovat.

BILLY: Lidi naše jméno znali. Nechtěl jsem ho měnit.

WARREN: Nemohli jsme se dohodnout, jak bychom si měli říkat. Někdo myslím navrhoval název Vrtáci. Já naopak navrhoval Jara-báci.

EDDIE: Pete řekl: „Na něčem takovém se šest lidí v životě neshodne.“

A já povídám: „A co třeba Šestka – The Six?“

KAREN: Zavolal mi jeden produkční z Filadelfie, odkud pocházím. Říkal, že The Winters vycouvali z festivalu, který tam chystá, a ptal se, jestli bychom nechtěli hrát místo nich. Řekla jsem mu: „Jasně, ale už se nejmenujeme Dunne Brothers.“

On na to: „A co teda chcete mít na plakátu?“ Odpověděla jsem: „To ještě nevím, ale slibuju, že naše šestka přijede.“

Líbilo se mi, jak to zní – The Six.

WARREN: Bylo to skvělé jméno, už proto, že od „six“ byl jen kousek k „sex“. Nevzpomínám si ale, že bychom o tom někdy přímo mluvili. Bylo to tak do očí bijící, že nebylo potřeba na to upozorňovat.

KAREN: Já jsem nikdy neměla pocit, že by to někomu mohlo něco připomínat.

BILLY: „The Sex“? Ne, o to vůbec nešlo.

GRAHAM: Znělo to přesně jako „sex“. O to přece šlo!

BILLY: Ve Filadelfii jsme odehráli koncert jako The Six a pak nám nabídli, abychom odehráli ještě jeden. Následoval Harrisburg. A Allentown. Nakonec nás pozvali na novoroční koncert do jednoho baru v Hartfordu.

Moc peněz z toho nebylo. Když jsem se ale dostal domů ke Camile, stejně jsme si vždycky za posledních pár dolarů někam vyrazili. Šli jsme do pizzerie nedaleko domu jejích rodičů nebo jsem si půjčil od Grahama nebo Warrena a vzal ji do nějakého lepšího podniku. Vždycky mi říkala, abych se na to vykašlal. Říkávala: „Kdybych chtěla chodit s nějakým pracháčem, nedala bych tehdy svoje číslo zpěvákovi z kapely, co hraje na svatbě.“

CAMILA: Billy měl velké charisma a to mě dostalo. Vždycky na mě dokázala zapůsobit jeho chmurná zamyšlenost. Spousta mých kamarádek si koukala najít někoho, kdo by jim koupil pěkný prstýnek. Já jsem chtěla někoho fascinujícího.

GRAHAM: Někdy v jedenasedmdesátém jsme měli mít pár koncertů v New Yorku.

EDDIE: New York... podle toho se poznalo, že to člověk někam dotáhl.

GRAHAM: Jednou večer jsme hráli v baru někde v Bowery a venku na chodníku se objevil chlap s cigaretou v ruce, jmenoval se Rod Reyes.

ROD REYES (manažer, The Six): Billy Dunne byl rocková hvězda. Bylo to na něm vidět. Byl to frajírek a v plném klubu uměl rozproudit dav. Do toho, co dělal, dával cit.

Někteří lidé to zkrátka mají v sobě. Kdybyste vzali devět chlapů a Micka Jaggera a postavili je do řady, i někdo, kdo v životě neslyšel o Rolling Stones, by na něj stejně ukázal a řekl: „Tohle je rocker.“

Billy to měl v sobě. A jejich kapela hrála dobře.

BILLY: Po koncertě v klubu Wreckage za námi přišel Rod, to byl zásadní přelom.

ROD: Když jsem s nimi začal pracovat, měl jsem už nějaké nápady. Některé přijali snadno... jiné o něco hůř.

GRAHAM: Rod mi řekl, abych vypustil půlku svých solí. Tvrdil, že jsou zajímavá jen pro lidi, kteří se zajímají o technickou stránku hry. Ostatní prý nudí.

Zeptal jsem se ho: „Proč bych měl hrát pro ty, co nezajímá, jestli hraju dobře?“

„Jestli chcete vážně prorazit, musíte umět hrát pro všechny,“ prohlásil.

BILLY: Rod mi radil, abych přestal psát o věcech, kterým nerozumím. Řekl mi: „Je zbytečné objevovat znovu Ameriku. Napiš

něco o svojí holce.“ Byla to nejlepší rada, kterou jsem za celou svoji kariéru dostal.

KAREN: Rod chtěl, abych začala nosit trička s velkým výstřihem. Řekla jsem mu: „Na to zapomeň,“ a tím to skončilo.

EDDIE: Rod nám domluvil koncerty po celém východním pobřeží, od Floridy po Kanadu.

WARREN: Řeknu vám, co je ten nejlepší moment, když člověk hraje v rokenrolové kapele. Všichni si myslí, že to je ta chvíle, kdy jste na vrcholu, ale tak to není. To už je člověk pod tlakem a musí dostát všem očekáváním. Člověku je nejlíp, když všichni věří, že to někam brzo dotáhne, že má potenciál. Mít potenciál je úplně boží.

GRAHAM: Čím déle jsme byli na turné, tím jsme byli divočejší. A Billy nebyl zrovna... řekněme, že Billy si užíval pozornost. Zejména od ženských. Tehdy alespoň nešlo o nic jiného, jen o jejich zájem.

BILLY: Bylo toho na mě hodně. Doma jsem měl holku, kterou jsem miloval, mezitím jsem jezdil s kapelou. Do zákulisí chodily cizí holky a všechny se chtěly seznámit se mnou. Nutně jsem... Nevěděl jsem, co to je opravdový vztah.

CAMILA: Začali jsme se s Billym hádat. Uznávám, že jsem vlastně chtěla něco neproveditelného. Líbilo se mi chodit s rockovou hvězdou, ale současně jsem ho chtěla mít pořád u sebe. Když nemohl udělat, co jsem po něm chtěla, hned jsem se vztekala. Byla jsem mladá. On taky.